

## PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – XXI.

### ODHALOVÁNÍ SKRYTÉ NADĚJE

Velikonoční události, jak je máme zachyceny v Janově evangeliu (už od květné neděle), doslova přetékají emocemi. Čteme o veselí, zvědavosti, nespokojenosti, pochybách, nejistotě, studu, hněvu, vzteku, důvěře, zmatku, bázlivosti, lstivosti, popření, nenávisti, vzdoru, strachu, bolesti, utrpení, beznaději, lítosti, licoměrnosti, zoufalství, překvapení a nakonec i o radosti.

Vždy jsem je chápal jakou nedílnou součást příběhu, nicméně teprve letos jsem si všiml, kolik jich je naměštnáno na nepatrném prostoru. Jako kdyby ten jediný týden byl emocionálním zrcadlem lidského života, nebo dokonce možná i celého lidstva.

O to víc zvláštní je, že se vše odehrává v době svátků Pesach, v nichž má převládat především radost a vděčnost. Ježíšovi souvěrci si o Pesachu připomínali vysvobození z Egypta, z domu dvojího otroctví – poroby fyzické i duchovní. Jako každý rok v tuto dobu znovu prožívali příběh Mojžíše a Izraelského lidu. Počínaje modlitbami, přípravami a obětováním beránek, až po rodinnou hostinu spojenou s vyprávěním dávného příběhu o ranách egyptských a Anděli zhoupci, který přeskakoval dveře poznačené krví obětovaných beránek, si zpřítomňovali nelehký úděl svých předků a s nadějí vyhlíželi do budoucnosti.

Na zmíněném evangeliu je možná nejzajímavější skutečnost, že středobodem všech zachycených zjevných i skrytých emocí je sám Ježíš. Vjíždí za povolávání slávy do Jeruzaléma jako vítaný Král. Další dny však ukazují, že jeho srdce i nadále zůstává srdcem laskavého služebníka. Jako poslušný syn nebeského Otce na sebe zástupně bere všechno to špatné, co v našich životech svědčí proti nám. Na začátku svátků vítán, na jejich konci odmítán.

Po radosti a zájmu přichází hodina zrady, noční zatčení, výslech, pohrdání, ponižování, zesměšňování, odsouzení, mučení, utrpení, bolest a nakonec nevyhnutelná smrt. Pro jeho nejbližší jsou to hodiny bolestivé ztráty, beznaděje, hanby, strachu a zmatku.

Následující den se odehrává ve vystrašeném ustrnutí zlomených srdcí. Jakoby se zastavil čas. Nad hlavami se vznáší nevyslovené a přeci přítomné otázky: *Co bude dál? Co s námi bude dál?*

Až nedělní svítání přináší nové nadechnutí k životu a překvapí okamžikem, kdy jsou Ježíšovi přátelé skutečně zaskočeni radostí: Mistr vstal z mrtvých a poctil je svou přítomností! Dokonce vybízí k tomu, aby vložili ruce do jeho ran a přesvědčili se o tom, že se nezměnil, že jejich naděje je skutečná a hmatatelná.

Spolu se vzkříšeným Ježíšem přichází k stále ještě nejisté a ustrašené skupince nejvěrnějších to podstatné pro dny budoucí. Nadpřirozený pokoj, povolání ke svědectví pravdě a naději, a konečně i dech života – duch svatý, který oživuje a přináší moudrost poznání. Pokoj, povolání a duch svatý jsou zvláštní a vzácné, protože jsou darovány shůry. Nejsou důsledkem lidských činů ani výplodem jejich emocí. Navíc od dne slavného vzkříšení až doposud nezmizely ze světa našich každodenních zápasů.

Až si znovu budeme procházet Velikonoční příběh, mějme, prosím, oči i uši otevřené. Překvapí nás množství a naléhavost našich lidských emocí. Nejspíš v některých z nich najdeme sami sebe se svým příběhem, který právě prožíváme. A pokud budeme opravdu pozorní, zachytíme uprostřed vlastních zmatků a pochybností laskavý tichý hlas, který nás naplní pokojem. Snad na své tváři ucítíme i závan dechu života – ducha svatého, který nám otevře oči pro naději, která je mnohdy našemu zraku skryta ve světě, který tak zoufale volá po pozvání ke skutečnému životu...

Pokojné Velikonoce s Králem Králů!

Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk  
psáno v Nymburce v noci z Velkého pátku na Bílou sobotu 2021